

P. Curzio Nitoglia

Odkud pochází islám?

(Islám a judaismus)

PRO FIDE CATHOLICA

Z německé verze originálu P. Curzio Nitoglia, *Woher stammt der Islam?*
Verlag Anton A. Schmid, Durach 1998
přeložil © Jaroslav Voříšek 1999

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

P. Curzio Nitoglia

Odkud pochází islám?

(Islám a judaismus)

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Teze P. Théryho	5
Mekka	7
Mohamedovo narození a sňatek	8
Mohamedův přestup k židovství	8
Mohamedovo náboženské školení a jeho apoštolát	10
Rabínovo učení k Mohamedovi	10
Reakce obyvatel Mekky na Mohamedovo kázání	11
Arabský korán: „MAKOR“ a „PAKOR“	11
Sepsání koránu a literární činnost rabína z Mekky	12
Osudy arabského koránu	14
První muslimové	15
Polemiky mezi křesťany z Mekky a rabínem	16
Ostatní autority	18
Mohamedův rozchod s judaismem	24
Současný vztah mezi palestinským světem a státem Izrael	27

Úvodní slovo editora českého překladu

Italský dominikánský kněz Curzio Nitoglia v rozsahem drobné, ale významem a dosahem velké studii ukazuje na základě tezí P. Théryho skutečné ideologické pozadí islámu, a současně odhaluje skryté hnací síly za dlouhodobou islamizací křesťanské Evropy.

„Je jasné, že vzhledem ke svému nepatrnému počtu nemohli příslušníci ‚vyvoleného národa‘ pomýšlet sami na otevřené dobývání světovlády a proto si posloužili (jako v dějinách mnohokrát předtím i potom) rasově příbuznými, mnohem početnějšími a do té doby čistě pohanskými Araby. A s opravdu talmudskou zchytralostí vybavili Araby ke ‚svaté válce‘ za cizí zájmy náboženskou ideologií, která by je současně ve (zcela nemyslitelném!) případě realizace talmudsko-židovské světovlády zbavila sebemenšího podílu na ní, protože slouží nepravému Bohu a zákonu, totiž Alláhovi a islámu.“

„Podle všeho řečeného tedy můžeme plným právem konstatovat, že je-li marxismus laicizovanou verzí talmudského judaismu, představuje islamismus zjednodušenou a proti křesťanství vyzbrojenou ruku judaismu.“

„Není rozhodně pravda, že současný islám má nějaké styčné body a společné zájmy s křesťanstvím; právě naopak! Je tudíž opravdu nejvyšší čas přestat s ‚ekumenickým‘ představováním soudobého koránu jako knihy, mající křesťanství v hluboké úctě! Příslušné pasáže koránu nepocházejí od ‚Alláha‘ a jeho ‚proroka‘ Mohameda, nýbrž od rabína z Mekky, tedy nástupce těch, kteří našeho Pána Ježíše Krista ukřižovali!

Nitogliova práce je velice vhodným doplňkem resp. protějškem tématické studie německého magistra teologie Johanna Rothkranze o praktické strategii a taktice ďábelského plánu využívání fenoménu islám Satanovou synagogou. Řečené dílo přinášíme s českým titulem „Kdo skutečně řídí islám“.

Teze P. Théryho

Proslulý benediktinský teolog P. Théry¹ uveřejnil roku 1955 pod pseudonymem Hanna Zakarias objemné dvousvazkové dílo pod titulem „Od Mojžíše k Mohamedovi“, které bylo později shrnuto do jediného svazku s novým titulem „Pravý Mohamed a falešný korán“,² v němž předložil výsledky svého doplněného a prohloubeného bádání v otázce původu islámu.

¹ (1891-1959). Byl členem Papežské akademie, spolu s Etienne Gilsonem zakladatelem Archivu pro věrouku a středověkou literaturu (Archives doctrinales et littéraires du Moyen Age) zakladatelem Historického institutu Santa Sabina v Římě, profesorem Katolického institutu v Paříži a členem historického oddělení Svaté kongregace pro ritus.

² N. E. L., Paříž 1960.

V této stručné studii se pokusím shrnout a vyložit teze Théryho knih. Současně je budu dokládat i dalšími uznávanými vědeckými studiemi, a opírám se také o názory proslulého orientalisty z turínské univerzity.

Texty P. Théryho už na knižním trhu nejsou, ale to podstatné z jejich tezí přejal kněz J. Bertuel do svého díla, které je ještě možné objevit ve francouzských knihkupectvích.³ Bonnet-Eymard o P. Thérym napsal, že „jako zakladatel ‚vědecké exegese‘ musí být vážen a uznáván..., přestože... ve všech bibliografiích zůstává ‚velkou neznámou‘. Je jisté, že anonymita [pseudonym H. Zakarias] i privátní forma vydání jeho dílu neprospěla, byť bylo obojí zvoleno úmyslně, aby řeholníci a kněží v islámských zemích nebyli vystaveni nepředstavitelným útrapám. Kdyby kniha vyšla pod pravým jménem medievalisty,⁴ známého a uznávaného v příslušných vědeckých kruzích, pravděpodobně by se ani tak nedočkala příznivějšího přijetí ze strany islamistů, nicméně by je donutila bojovat s otevřeným hledím. Předstíráním, že neznají identitu pseudonymu Zakarias (který ve skutečnosti zakrátko nebyl žádným tajemstvím), jej mohli ‚s hrozně zaťatou pěstí označit za podvodníka a ignoranta; nevážené hodnocení autora tak přirozeně padá zpět na jeho dílo‘.⁵ – Teprve 1960, tedy rok po jeho smrti,⁶ oznámil časopis římských dominikánů „*Angelicum*“ oficiálně Théryho autorství a referoval o obou prvních dílech – sice stručně, ale zcela exaktně.⁷

Závěry, k nimž tento vynikající dominikánský teolog a historik dospěl, se nechají ve stručnosti shrnout, jak následuje:

1) Islám není nic jiného, než Arabům rabínem vyložené pokřesťanské židovské náboženství.

2) Mohamed nikdy nebyl inspirován Bohem, nýbrž se obrátil k talmudskému židovství vlivem své židovské manželky Khadidji a pod vedením svého mistra, rabína z Mekky, za účelem realizace jeho projektu, tj. judaizace Arabů.

3) Samotný korán byl sepsán a redigován týmž rabínem, zatímco Mohamedovi zůstala úloha pouhého „proselyty před branou“, tj. horlivého stoupence a šířitele nové víry.

4) *Původní korán* (zkrácený překlad mojžíšského Pentateuchu)⁸ byl sepsán rabínem, avšak po Mohamedově smrti (7. stol) se ztratil. *Dnešní korán* na rozdíl od prvního už neobsahuje přepracování posvátných knih Izraele. Je pouhou sbírkou historek a anekdotických příběhů, tedy jakýmsi druhem autorem sepsaného vylíčení vlastních apoštolských záležitostí a událostí, a správněji by se měl nazývat „*apoštolář islámu*“. – Ten také současně představuje *jediný*

³ J. Bertuel, *L'Islam: ses véritables origines*, N. E. L., Paříž 1983-84, 3. sv.

⁴ Na středověk specializovaný historik.

⁵ Bruno Bonnet-Eymard, *Le Coran*, CRC éd. Saint-Parres-lès-Vaudes 1988, sv. I, str. XIX.

⁶ Předcházející vydání díla *Od Mojžíše k Mohamedovi* (*De Moïse à Mohammed*) vyšlo r. 1955 pod pseudonymem H. Zakarias, roku 1963 následovalo posmrtné vydání ve třech dílech v Edition du Scorpion. Čtvrtý díl zůstal v podobě rukopisu.

⁷ Srv. *Angelicum*, sv. 3-4, 1960.

⁸ Tj. pěti knih Mojžíšových.

pramen, který nás zpravuje o původu islámu, tj. v podstatě o judaizaci Arábie, jejímiž původci byli rabín z Mekky, Mohamed a jeho žena Khadidja.

Již samotné kritické studium „*apoštoláře islámu*“ (neboli dnešního Koránu) nám může poskytnout solidní podklad k rekonstrukci původu islámu, tj. přestupu Arabů k talmudskému židovství. V Arábii byli Židé usedlí již odedávna; žili nejen v nej-různějších oázách arabské pouště, ale i v tamějších třech městech Medině, Mekce a Taifu. Zvláště početní byli v prvním z nich, kde tvořili více než polovinu obyvatelstva! Křesťané byli v porovnání se Židy zastoupeni početně méně, avšak nešlo o římské katolíky – patřili naopak k heretickým sektám jakobitistů, nestoriánů a habešského křesťanství, silně prostoupeného židovskými prvky.

5) A právě proto, že byl sepsán rabínem, je „*apoštolář islámu*“ příznačně tak protikřesťanský! Muslimové nejsou v zásadě ničím jiným, než od 7. století k talmudskému židovství obrácení Arabové.

Mekka

V šestém století byla Mekka nejvýznamnějším obchodním centrem arabského poloostrova. Podle P. Théryho tam již od 2. století existoval chrám „ka’ba“,⁹ jistý druh archy o dnešních rozměrech 12 m délky, 10 m šířky a 15 m výšky, spočívající na 25 cm vysokém mramorovém podstavci, a je pokryta každoročně vyměňovaným černým kobercem. – V „ka’bě“ je dodnes k vidění černý kámen,¹⁰ o jehož původu a stáří se nic neví. Podle muslimů byl na místo snesen přímo archandělem Gabrielem. V šestém století byla „ka’ba“ plná šedých kamenů, sebraných v arabské poušti, a považovaných a vzývaných za božstva. Převážná většina jejich sběračů se rekrutovala z arabských polyteistů, kteří černý kámen v „ka’bě“ i zmíněné šedé kameny uctívaly jako Boží podobenství.¹¹

P. Théry uvádí, že v Mekce také byla židovská komunita, vedená velmi vzdělaným rabínem, skutečným znalcem Talmudu. A právě on pojal záměr obrátit polyteistické Araby k postbiblickému náboženství. Ke svému záměru si vybral mladého Araba Mohameda, který byl ženatý se Židovkou jménem Khadidja. Taková je podle Théryho ve stručnosti historie původu islámu: Přestoupení arabských polyteistů k talmudskému Židovstvu.

⁹ V češtině je běžnější přepis „kaaba“; pozn. překl.

¹⁰ Pravděpodobně meteorit.

¹¹ V Mekce se praktikoval částečně polyteismus, který uctíval tucet různých božstev, a částečně také litolatrie, tj. kult posvátných kamenů.

Mohamedovo narození a sňatek

Obvykle se má za to, že se Mohamed narodil r. 580, ačkoliv pro to nejsou žádné spolehlivé doklady. Jeho rodina byla chudá, jak dosvědčuje rabín z Mekky v „*apostoláři islámu*“ (dnešním koránu),¹² a když pak velmi brzy osiřel, byl nejspíš přijat do rodiny svého strýce Abu Tàliba, místního vůdce karavan. Jak se zdá, byl Mohamed čilé a inteligentní dítě, a strýc jej často bral do svého průvodu karavan do Gazy. Později se Mohamed oženil se zmíněnou Khadidjou,¹³ ženou starší než byl sám, ale velice bohatou a silného, podnikavého ducha. Théry tvrdí, že to byla ona, od koho vyšel podnět k uzavření manželství, a že svého muže zcela ovládala, protože se bál ztráty nabytého postavení. „Mohamed se oženil ve věku 25 let.“¹⁴ – Manželství se Židovkou vysvětluje další vývoj mladého Araba, neboť Khadidja ho vedla k opuštění bůžků z „ka’aby“ a také k přijetí postbiblického židovského náboženství. A podle ní to byl už zmíněný místní rabín, který Mohameda vzdělával v židovské víře a později jej vyslal jako svou hlásnou troubu mezi Araby.

Mohamedův přestup k židovství

Modlářský kult je v Mekce ještě velice rozšířen, když tu náhle jeden arabský polyteista začíná kázat novou zvěst.

„*Přísahám vám při Allahovi (čti: Jahvem), který stvořil muže a ženu. Ten, kdo dá almužnu a bojí se Boha, bude odměněn. Kdo je však lakomý a baží po majetku, bude uvržen do hlubin. Na co mu je jeho bohatství? Varuji vás před neuhasitelným ohněm, který je připraven těm, kdo se nestrachují.*“¹⁵

Jak dobře zná tento kazatel z Mekky Starý zákon, který dělí lidstvo do dvou kategorií: na ty, kdož se bojí Boha, věří na

vzkříšení, nebe a peklo, a pak na nevěřící, lakomé a pyšné! V jeho projevech narážíme na starozákonní i talmudské reminiscence: „*Přísahám při fíkovníku a olivovníku, přísahám při hoře Sinaj... Ti, kdož věří a činí dobro, dojdou odplaty.*“¹⁶ – Kdo je tento kazatel, který zesměšňuje modly „ka’by“, zvěstuje existenci jediného Boha (tj. „Jahve“ hebrejsky, „Alláh“ arabsky) a přísahá na fíkovník a olivovník, tedy symboly pozemské blaženosti Starého zákona? Je to jistě člověk, který zná a káže náboženství Izraele. A kdo poté ještě použije historickou kritiku, je podle P. Théryho nucen udělat závěr, že dotyčný kazatel je jednoduše Žid.

¹² Súra 18, 8. Použité citáty koránu jsou z Théryho *Vrai Mohammed et faux Coran*.

¹³ Pravděpodobně počátkem 6. století.

¹⁴ E. Pertus, *Connaissance élémentaire de l'Islam*, Action familiare et scolaire, Paříž 1991, str. 24.

¹⁵ Súra 92.

¹⁶ Súra 95.

A znovu je to tentýž kazatel, který nás uvádí na stopu, když ujišťuje: „Všechno, co vám zde zvěstuji, je obsaženo v ctihodných listinách,“¹⁷ „listinách Mojžíšových a Áronových.“¹⁸ – „Modloslužebníci z Mekky, vy tedy nevíte, že Bůh stvoření promluvil? Ano, promluvil k Mojžíšovi zde, na hoře Sinaj! On je *Jahve* (jediný Bůh), který Mojžíšovi zjevil ‚hebrejský korán‘, jediný korán (svatou knihu), jaký tehdy existoval, nejvelebnější korán z hory Sinaj.“¹⁹

Vycházejí z tohoto textu pak rabín vypracoval arabský překlad a *napsal první arabský korán*, jenž se později ztratil a byl nahrazen *aktuálním „koránem“*, který by měl tedy být výstižněji nazýván „*apoštolářem islámu*“.

Způsob vyjadřování, který tam nacházíme, neobsahuje absolutně nic, co by nebylo židovské, lépe řečeno starozákonní, a jenom dotvrzuje tezi, že autorem byl Žid, který dokonale znal Starý zákon i Talmud – tedy již zmíněný rabín z Mekky.

Avšak rabínovo posluchačstvo se nechce vzdát svých tradičních model, aby se obrátilo k jedinému Bohu „Jahvemu“. Nicméně je mezi přítomnými mladý Arab, ženatý se Židovkou, který na její popud večer rabína vyhledá, aby se s novým náboženstvím seznámil. A tak se Mohamed dozvídá, že je pouze jediný Bůh, že jeho slova byla vyslechnuta Mojžíšem na hoře Sinaj a sepsána do knihy (*Pentateuchu*), arabsky zvané „*korán*“. Vzhledem k tomu, že Mohamed nedokázal číst a porozumět *židovskému koránu*, bude rabínovou věcí, aby mu předčítal a ústně vyložil historii Abraháma, Izáka, Jakuba, Mojžíše a Josefa.

Mohamed se také učí novému, rabínem předkládanému vyznání víry: „*Jest jenom jeden Jahve; Jahve je jediný. ON NEBYL ZPLOZEN. NIKDO MU NENÍ ROVEN.*“²⁰

Jaké to pěkně židovsko-talmudské a protikřesťanské kredo: Otec NEZPLODIL Syna, a v Bohu NEJSOU TŘI STEJNÉ a svébytné OSOBY!

Jak pěkné vyznání židovsko-talmudské a obecně protikřesťanské víry: V Bohu NEJSOU TŘI STEJNÉ a svébytné OSOBY!

Mohamed již své přestoupení neskrývá, dává je najevo, a zcela se rozchází s modlářstvím „ka’by“. Mekka je tím otřesena – neohrožuje snad tento se Židovkou ženatý Arab nakonec starý Panteon města? „Ka’ba“ je jednou z nejbohatších svatých země, a Mohamed ji přichází zničit! Tváří v tvář takovým obviněním, která proti němu vznášejí jeho spoluobčané, se adeptovi dostává rabínovy protekce: „*Řekni jim, Mohamede: Ó, vy nevěřící! Nebudu vzývat to, co vzýváte vy! A vy se nekoříte tomu, čemu se kořím já. ... Nechte si svou víru, já mám svou.*“²¹

Podle P. Théryho nikdy nestál na Mohamedově straně nějaký zjevený „*Alláh*“, nýbrž pouze Žid, který ho seznámil s příběhy patriarchů mojžíšského Pentateuchu. Otec dominikán k tomuto radikálnímu závěru dospěl teprve tehdy, když prokázal, že Mohamedův přestup k židovství byl podmíněn silným nátlakem jeho manželky, který měl podobu až psychického vydírání. Šlo o přestup, který měl posloužit judai-

¹⁷ Súra 80, 13-16

¹⁸ Súra 37, 114-120.

¹⁹ Súra 85, 21-22.

²⁰ Súra 112.

²¹ Súra 109, 1-6.

zaci arabské rasy; tedy přesně tak, jak to měl v úmyslu docílit rabín z Mekky. – „Jedna jediná věc je zde zcela nepochybná a zřejmá již z pouhé pozorné četby... „*apoštoláře islámu*“: Arab Mohamed, manžel Khadidje, přestoupil po vyškolení u rabína k židovství... Mohamed, rabínův žák, nebude napříště ničím jiným než hlásnou troubou čistě a výhradně židovského podniku.“²²

Mohamedovo náboženské školení a jeho apoštolát

Mohamed tedy do nynějška ví, že modly z „ka’by“ jsou němé, že nikdy nepromluví. „Ó, jak přeslavná je tato noc, noc Zjevení!“²³ A došlo k němu na hoře Sinaj. Mojžíš se s celým vyvoleným lidem zastavil na úpatí pohoří, když ho zavolal hlas, Bůh mu vyjevil desatero a předal zákoník (korán), který je stejně tak svatou knihou jako kniha zákonů, hebrejsky zvaná *tóra* („*Jahveho*“ náboženská zvěst a zákon). A *židovským koránem* neboli „*tórou*“ se musí řídit všichni lidé.²⁴ – Z toho pak P. Théry vyvozuje závěr, že to nebyl „*Alláh*“, kdo zjevil Mohamedovi historii Izraele; Mohamed tudíž není žádným prorokem, nýbrž pouze oddaným žákem rabína, hora Hirà jako „kopie“ hory Sinaj neexistuje, a konečně Mohamed sám je v podstatě jen trativodem, jímž infiltruje rabínské učení za účelem judaizace Arábie. Arabové, kteří poté Mohameda následovali, postupně židovsko-rabínský původ islámu odsouvali stranou a stále více zdůrazňovali zjevení „*Alláhovo*“ Mohamedovi ke cti Arabů samotných, kteří tedy Židy vytlačovali z jejich poslání.

Rabínovo učení k Mohamedovi

Obrácením Mohameda na judaismus ovšem podle P. Téryho rabínova práce ještě zdaleka neskončila, protože skutečným a hlavním cílem byl příklon *všech* Arabů k židovské synagoze. Jeho úkolem teď bylo formovat ducha nového učedníka a vytvořit z něho apoštola judaismu mezi svými arabskými rodáky. Mohamed byl podrobně informován o historii Izraele a naučil se jako Židé obracet se při modlitbě na východ i vzývat jméno jediného Boha (ne však trojjediného!). K náboženským znalostem židovské talmudské literatury a dějepravy Starého zákona již „*apoštolář islámu*“ nepřidal nic nového. Pozemský resp. tělesný ráj je přislíben tomu, kdo se podrobí jedinému Bohu Izraele. K obrácení Arabů použita apologetika (základní nauky náboženství a jejich obhajoba) se neopírá o hodnověrné argumenty a „preambula fidei“ (zásadní charakteristiku víry), nýbrž jen o *elementární instinkty lidí*,

²² H. Zakarias, *Vrai Mohammed et faux Coran*, N. E. L. Paříž 1960, str. 32.,

²³ Súra 80, 11-15; 97; 87, 68, 15-52; 56, 76-77.

²⁴ „Je to jistě zarážející vzhledem ke skutečnosti, kolik místa zaujímají v koránu až malicherně podrobné předpisy ohledně žen, ale přesně tytéž předpisy představují dobrou sedminu obsahu talmudu“ (E. Pertus, cit. místo str. 41).

o příslib budoucího života ve svůdných rozkoších jakožto odměny za přestup k judaismu.²⁵ Podněcován svojí ženou a vycvičen rabínem si mladý honák velbloudů jednoduše nemohl nechat ujít příležitost, která se mu nabízela – a stal se apoštolem judaismu mezi Araby.

Reakce obyvatel Mekky na Mohamedovo kázání

Hlásání dějepavy Izraele přijali obyvatelé Mekky nevraživě až nepřátelsky, a naprosto odmítali následovat mladého Araba, který přestoupil na víru své ženy. I přes rabínovo povzbuzování Mohamed zmalomyslně a dokonce se pokusil vrátit zpět ke staré modloslužbě. „*Téměř se jim podařilo tě svést a odvrátit od toho, co jsme ti zvěštovali.*“²⁶

Arabský korán: „MAKOR“ a „PAKOR“

Odpor a námitky obyvatel Mekky, že Mojžíšovi Bohem zjevený Korán je sepsán hebrejsky, a proto jej nemohou číst a porozumět mu, přivedly podle P. Théryho rabína k tomu, aby jej napsal znovu v arabštině. V první fázi rabínova apoštolátu ještě nenacházíme žádnou stopu po náboženských textech pro Araby. Naproti tomu v druhé části, začínající súrou 80, vysvětluje rabín modlářům, že existuje vůdčí kniha pravdy, pozůstávající z prastarých listin, sepsaných Abrahámem, Mojžíšem a Áronem. Tyto listiny představují *korán* neboli knihu Mojžíšovu. – Kde však rabín v súře 85,21 poprvé mluví o velkolepém koránu „*na dobře strážené desce*“, odvolává se ještě na korán Mojžíšův (Pentateuch) v hebrejštině. Až teprve v „*apoštoláři islámu*“ je nářezka na *Korán v arabštině*:²⁷ „*Udělalí jsme jej snadnější pro tvůj jazyk*“ a „*Zjevili jsme jej v arabské podobě zjevení*“.²⁸

Stručně řečeno, *arabský korán* se jeví jako dílo rabína, který mojžíšský Pentateuch přeložil a přizpůsobil arabské řeči, a nevykazuje naprosto žádné nové dogma, originalitu nebo zjevenou pravdu. „*Alláh*“ není nic jiného než arabský překlad slova „*Jahve*“ (jediný Bůh). Korán má za autora „*Jahveho*“, který jej roku 1280 před Kristem svěřil v hebrejštině Mojžíšovi, a Arabům se pak dostal na vědomí překladem až v 7. století našeho letopočtu.

Podle P. Théryho svěřil Mohamed *arabský korán* svým krajanům ve dvou následných momentech; nejprve ústně a později i písemně. První etapu představuje „*MAKOR*“ (**m**luvený **a**rabský **k**orán) a druhou „*PAKOR*“ (**p**saný **a**rabský **k**orán),

²⁵ Súra 77, 41-44; 83; 47; 78; 31; 52; 20; 56; 22; 37; 47; 44; 54; 16; 55; 47.

²⁶ Súra 17, 75.

²⁷ Súra 54, 17.22.32.40.

²⁸ Súra 20, 112.

který je vlastně jen uzpůsobeným překladem Mojžišova židovského koránu do arabštiny.

Sepsání koránu a literární činnost rabína z Mekky

Ocitujme si teď verše 86-87 z 15. sóry: „*Vskutku je tvůj Pán vševědoucí stvořitel. Již jsme ti ukázali SEDM (veršů) OPAKOVÁNÍ a VZNEŠENÝ KORÁN.*“

Těmito verši se rabín obrací na Mohameda, aby mu řekl, že jeho pánem je stvořitel a nikoli modla „ka’ba“, a jejich autor je tentýž, který sepsal „*apoštolář islámu*“ a *PAKOR*.

1) „Chvalozpěv“ aneb „Sedm veršů opakování“.

Autorem je zjevně Žid: „*Tvůj Pán je vševědoucí,*“ nejedná se tedy o modlu „ka’bu“. Dále říká, že již „*ukázal sedm veršů opakování*“, a pak svému žákovi připomíná, jak ještě před *PAKOR* sepsal „*sedm*“ zvláštních „*veršů*“. Tyto verše jsou skutečně hodně odlišné od těch, které jsou obsaženy v *PAKOR* a tvoří zřetelný, konkrétní a stručný celek. Jsou určeny k častému opakování (odtud i jejich název) a pro nepatrný rozsah budou i často opakovány – jsou tedy modlitbou. Při tomto závěru se P. Théry opírá o výklad verše 87 sóry 15 „*apoštoláře islámu*“, který říká: „*Již jsme ti dali sedm (veršů) opakování a vznešený korán.*“ P. Théry dokazuje, že modlitba již byla sepsána v časech sóry 15, a později přednášena rabínem Mohamedovi jako *MAKOR*.

Z této periody neexistuje žádný arabský spis rabína z Mekky, který by užíval výhradně Mojžišova „koránu“ v hebrejštině. Aby Mohamedovi vštípil „katechismus“, přeměnil jej v *makor*. Navíc rabín zpočátku mluví o „sedmi verších opakování“ a poté o „vznešeném koránu“, čímž vykazuje „chvalozpěvu“ časovou prioritu před *PAKOR*, sepsaným s apologetickým záměrem jako ústupek Arabům, odmítajícím Mohamedovo kázání, aby takto mohli poznávat *Jahveho* zjevení na hoře Sinaj z vlastního psaného textu. Naproti tomu současně s *PAKOR* stávající „chvalozpěv“ není žádným apologetickým dílem, protože se obrací na již k judaismu přestoupené Araby, což předpokládá existenci náboženské obce muslimů, kteří po odvratu od bůžků „ka’by“ přestoupili k Bohu Izraele.

2) Písemný arabský korán (pakor)

V době sepsání „chvalozpěvu“ pracoval rabín již také na překladu Mojžišova koránu do arabštiny, na tzv. *pakor* neboli vznešeném koránu, o němž mluví 87 verš sóry 15. Co však přesně znamená „korán“? V podstatě jde o spis určený k recitování, o knihu čtenou nahlas jako žalmy, která je současně učebnicí. Když rabín přeložil do arabštiny a přizpůsobil mojžišský Pentateuch, sledoval tím jeden jediný cíl – naučit Araby sinajskému zjevení. To je také současně důvodem, proč *makor* i *pakor* nejsou ničím jiným než (ústním a písemným) opakováním koránu Mojžišova. – V „*apoštoláři koránu*“ (dnešním koránu) čteme: „*Kniha Mojžišova je vzorem (vůd-*

cem) boží slitovnosti (milosrdenství).²⁹ – Bůh je původcem všech pravd, které roku 1280 (př. Kr.) zjevil na hoře Sinaj, jak potvrzují sůry arabského koránu: „(Korán) je potvrzením toho, co bylo před ním (Pentateuch). Není ničím jiným nežli výkladem knihy Pána světů.“³⁰ – „Před ním (arabským koránem) byla kniha Mojžíšova... A toto je kniha v arabské řeči, která to ostatní potvrzuje.“³¹

3) Apoštolář islámu

Dnes známe knihu, nazývanou „koránem“, jen v přeneseném smyslu a sepsanou ve 114 kapitolách neboli súrách s celkem 6 226 veršů. Jak tvrdí P. Théry, neexistuje žádná identita mezi arabským koránem, sepsaným v 7. století rabínem z Mekky, a oficiálním koránem, jak jej známe dnes; současný „korán“ není originální. A skutečně autor ve verších 86-87 sůry 15 Mohamedovi připomíná, že již sepsal dvě díla, totiž „chvalozpěv“ a „vznešený korán“. – Tato zmínka ukazuje, že je také autorem **třetího díla**, toho současného, které obsahuje řečenou sůru 15. Z těchto důvodů tedy zde máme tři rozdílná díla:

- a) chvalozpěv aneb Sedm veršů.
- b) arabský (ústní nebo psaný korán), který je asi definitivně ztracen.
- c) třetí spis (obsahující sůru 15., v jejíchž verších 86-87 je řeč o obou předcházejících dílech).

Studiem veršů 86-87 lze dojít k závěru, že dílo, k němuž náležejí, které se populárně resp. mylně nazývá „koránem“ a je zcela odlišné od „makor“ i „pakor“, by se vlastně mělo jmenovat „pseudokorán“ neboli „apoštolář islámu“. Rozdíly mezi oběma pracemi, tj. arabským koránem a „soudobým koránem“, jsou opět trojího druhu.

1a) Chronologický rozdíl.

V časech sůry 15 jsou „makor“ i „pakor“ již uceleny: „*Již jsme ti dali vznešený korán.*“ Lze tedy mít právem zato, že „pakor“ byl sepsán počátkem druhé periody Mekky: „*Udělalí jsme jej snadnější pro vaše ústa (tj. hebrejský korán Mojžíšův byl přizpůsoben arabštině).*“ Přepřacování zmíněného Mojžíšova koránu bylo již hotovo, když rabín psal „apoštolář islámu“, který obsahuje také sůru 15, ale kniha, k níž patří, ještě nebyla zcela dokončena – počínaje apoštolátem rabína, sleduje jeho proměnlivé osudy a pokračuje v tomto líčení, dokud je naživu. Je uzavřen teprve Mohamedovou konverzí a svým uskutečněním zahrnuje celou arabskou populaci. Vzhledem k charakteru této knihy, která je téměř jakýmsi deníkem apoštolského života rabína z Mekky a vykazuje určité podobnosti s „apoštolářem“ (tj. „Skutky a listy apoštolskými“) křesťanů, ji P. Théry označuje za „apoštolář islámu“, který svou definitivní podobu dostal v Medině, přestože místem jeho zrodu byla Mekka.

²⁹ Súra 11, 20.

³⁰ Súra 10, 38.

³¹ Súra 46, 11

2a) Rozdíly v účelech.

Arabský korán je v zásadě a) kniha s židovskými modlitbami, určená k poskytnutí vědomosti Arabům v Mekce o Boží prozřetelnosti, k opuštění jejich modlářství a přijetí víry v *Jahveho*. Současně je b) liturgickou knihou: tak jako je v židovských synagogách recitována *tóra* (tj. židovský korán) hebrejsky, musí také Judeoarabové (podrobení Bohu Izraele Jahvemu) ve svých shromážděních recitovat arabský korán v arabštině.

Apoštolář islámu není naproti tomu ani modlitební ani liturgickou knihou, nýbrž kronikou apoštolské činnosti rabína z Mekky a Mohameda.

3a) Literární rozdíly.

Arabský korán má být v zásadě dogmatickou, neměnnou a nezměnitelnou učebnicí.

Apoštolář islámu naopak informuje o tisíci proměnlivých příhodách a tvrzeních židoarabského náboženství i o urputných bojích medínské periody. Je zcela řádnou KRONIKOU, která nám líčí Mohamedovy činy pod vlivem jeho ženy Khadidji a rabína, i reakci obyvatel Mekky, kteří se nechtěli vzdát svých bůžků. – „Slovem,“ shrnuje P. Théry, „kniha ‚skutků‘, kterou dnes celý svět nazývá ‚koránem‘, není arabským koránem, tj. arabským překladem koránu Mojžíšova. Ze tří rabínem sepsaných děl v arabštině se dodnes uchovaly pouze ‚chvalo zpěv‘ a ‚apoštolář islámu‘.“³²

Osudy arabského koránu

ARABSKÝ KORÁN SE ZTRATIL. Zcela přirozeně se zde nabízí otázka: „Co se s ním stalo?“ – Bylo by zapotřebí probádat nespočetné množství arabských rukopisů, aby se zjistilo, zda existují arabské verze Pentateuchu, a v kladném případě proti nim postavit krátké citáty z Mojžíšových příběhů, které nacházíme v „*apoštoláři koránu*“. Podle P. Théryho je jistou věcí, že pravý arabský korán je asi beznadějně ztracen. *Nebyl ovšem ničím jiným než výkladem hlavně hebrejsky psaných dějin Starého zákona*. Tuto knihu, kterou dnes tedy nejspíš nikdo nevlastní, ještě mohamedáni v době Mohameda a jeho mistra měli; o současných muslimech to již neplatí. Jediný spis ze sedmého století, kterým disponují, je „*chvalo zpěv*“ aneb „*sedm veršů opakování*“ jako úvodní část „*apoštoláře*“, jenž pochází z téhož století.

V „*apoštoláři islámu*“ se (vedle příběhů judaizace Arábie) ovšem vyskytují také VÝŇATKY z pravého arabského koránu. Má proto mimořádný význam pro vědomost o existenci a časovém zařazení autora „*pakor*“ a (alespoň částečně) pro poznání jeho obsahu. Jde o podobnou situaci, která by nastala v případě (samozřejmě absurdní) ztráty všech čtyř evangelií, a zůstal by nám pouze „*apoštolář*“ (tj. „*Skutky a listy apoštolské*“). Díky zachovanému „*apoštoláři islámu*“ jsme dnes schopni zjis-

³² H. Zakarias, cit. místo str. 112.

tit alespoň něco o původu islámu – dokonce i on je židovskou knihou, ovšem s již „rozředeným“ judaismem, aby příliš nevyvolával nedůtklivost tehdejších arabských modlářů. Podle názoru P. Théryho se rabín z Mekky omezil na promlouvání o jediném Bohu, jeho dobrotě a o zmrtvýchvstání. Pokud se týče biblické dějepavy, která představovala substanci pravého koránu, je zde dotčena jen v narážkách, protože o osobnostech Starého zákona (Mojžíš, Abrahám, Noe etc.) se mluví dosti neurčitě a mlhavě.

Ztráta koránu byla pro muslimy tvrdou ranou, zmírněnou poněkud předložením „*apoštoláře islámu*“, který umožňuje jeho částečnou rekonstrukci. A konečně co se týče domněnek o osudu pravého koránu, můžeme mít za to, že byl zničen v Medině Othmánem nebo Abu-Bakrem, ale skutečnou jistotu mít nebudeme asi nikdy.

První muslimové

Počáteční perioda v Mekce je ve znamení apoštolátu rabína a přestupu Mohameda k judaismu, i další existenci ústního arabského koránu, jehož pomocí vyučoval Mohamed své krajany náboženství.

Od té chvíle napříště náležel mezi „hluboce skloněné“,³³ kterými jsou v rabínské literatuře vzývači *Jahveho*, tj. Židé. Mohamed se modlil hluboce pokloněn jako oni, navštěvoval synagogu, měl jejich ‚víru‘. Svolával Araby, aby se rovněž takto hluboce klaněli.

Na tomto místě je třeba analyzovat jedno stěžejní slovo, které již samo o sobě stačí k pochopení podstaty islámu. Velikáni Starého zákona byli takovými proto, že se **PODŘÍDILI BOHU**, a *arabský korán* je prezentuje jako příklady hodné následování. Proto je také musulman (tj. Arab, který přijal *arabský korán*) muslimem (neboli musulmanem). Patriarchové se podřídili Boží vůli a byli tudíž „musulmani“. V časech Mohamedova učitele rabína z Mekky „neznamenaly výrazy ‚musulman‘ a ‚islám‘ nějaké nové náboženství, nýbrž ve srovnání s křesťanstvím náboženství minulosti, židovsko-talmudské náboženství, které přísně odmítá Kristovo božství. Muslimové jsou tedy přímo a zcela židé; Arabové se tudíž musí snažit získat svůj podíl na židovství napodobováním. Náboženství musulmanů (neboli Bohu podřízených) se nazývá ISLÁM, a není ničím jiným nežli do Arábie exportovaným náboženstvím židovsko-talmudské synagogy: ‚Islám‘ znamená **TOTÁLNÍ PODŘÍZENÍ** Boží vůli. „*Ten, jehož chce Jahve [resp. arabsky Alláh] zachovat. On otevře jeho srdce islámu* [tj. totálnímu podřízení Boží vůli].“³⁴ – Měl však přijít čas, kdy se budou Arabové snažit zapomenout na svůj judaizovaný původ (ohledně náboženství, které v 7. stol. spolu s Mohamedem přijali) a stát se jedinými a autentickými **MUSLIMY** a nikoli jen **POMUSLIMŠTĚNCI**, jedinými představiteli **ISLÁMU** a nikoli **ISLAMIZOVANCI**. – To byl začátek velkého náboženského zastrasování

³³ Súra 26, 217-219.

³⁴ Súra 6, 125.

a blufu ve Středomoří,³⁵ které nám má později představit „*Alláh*“, jenž svému proroku Mohamedovi zjevil korán (tj. muslimskou neboli muslimskou víru jako čistě arabskou zvláštnost), tedy Arabům, novému vyvolenému lidu božimu, který by byl plně „podřízen“ jeho vůli.

Polemiky mezi křesťany z Mekky a rabínem

Křesťané z Mekky podle P. Théryho z počátku podceňovali zachycená rabínova kázání, byli však dosti brzy znepokojeni, když viděli pokroky judaismu v arabském obyvatelstvu. Mohamed již přesvědčil některé své krajany a rabín rovněž měl hotový překlad Pentateuchu do arabštiny včetně příslušných talmudských a protikřesťanských doplňků. Proto se křesťané rozhodli vstoupit do veřejných disputací ve snaze zabránit tak judaizaci modlářů. To znamenalo, že stejně jako rabín zvěstoval Mohamedovi osobnosti Starého zákona, museli oni hlásat své postavy Nového zákona, jmenovitě sv. Jana Křtitele, Pannu Marii a Pána Ježíše Krista. Texty jejich zvěstování pochopitelně nejsou k dispozici, avšak v „*apoštoláři islámu*“ si můžeme přečíst příslušné odpovědi a námitky rabína, z nichž lze odvodit zpětné závěry. *Křesťané zjevení na hoře Sinaj samozřejmě nezavrhovali (stejně jako i dnes každý dobrý křesťan přijímá Starý zákon, dovršený v evangeliu Ježíše Krista), nýbrž odmítali talmudské bajky a výklady, které zjevení ze Sinaje komolily a překrucovaly.* Rozhodujícím bodem, který představuje dělítko mezi křesťany a židy (a tedy i muslimy), je učení o trojjedinosti Boží a o vtělení našeho Pána do lidské podoby i Jeho utrpení a smrti. Křesťané v Mekce zvěstovali Nejsvětější Trojici, ztělesnění věčného slova a ukřižování Ježíše Krista Židy, aby zachovali Arabů křesťanství a osvobodili je od talmudismu. Mohamedův přestup k judaismu byl pochopitelně velice nebezpečný pro křesťanství, které v Arábii již zažilo první významné úspěchy. Na podkladě výše zmíněných rabínových námitek v „*apoštoláři islámu*“ lze vyvozovat, že se křesťané v Mekce soustředili na tři základní témata: sv. Jana Křtitele, Pannu Marii a Ježíše Krista s cílem obrácení modlářů ke Kristu, upevnění již obrácených arabských křesťanů ve víře, a obranu proti Mohamedovu apoštolátu mezi krajany. A jsou to přesně tato témata, která napadá rabín svým protiútokem v „*apoštoláři islámu*“, když ve svém líčení patriarchů Starého zákona (kteří jsou pravými *muslimy*, tj. podřízenými) komolí příběhy Nového zákona, jimž schází sebemenší křesťanský nádech, ba jsou laděny příznačně protikřesťansky. Evangelické příběhy sv. Jana Křtitele, Panny Marie a Ježíše Krista jsou v „*apoštoláři islámu*“ pouhou odpovědí rabína na hlásání křesťanů v Mekce, a mají za jediný cíl obrácení Arabů k judaismu.

Není tedy rozhodně pravda, že současný islám má snad nějaké styčné body a společné zájmy s křesťanstvím; právě naopak!

³⁵ H. Zakarias, cit. místo str. 129.

Když rabín mluví o Ježíšovi, pak jenom proto, aby tvrdil, že nebyl Bohem; byl sice v jeho výkladu velkým a mimořádným člověkem, ale nikoli Bohem, což není evidentně žádným „styčným bodem“ s křesťanstvím, nýbrž *jasně dělítkem*. Tři osobnosti evangelia, Kristův předchůdce, jeho Matka a On sám nejsou prezentovány jako osobnosti muslimské víry, nýbrž jasně odmítány a zbaveny křesťanského obsahu. Stručně shrnuto, Ježíš Kristus není v „*apostoláři islámu*“ Kristem evangelia, druhou osobou Nejsvětější Trojice, narozenou v lidské podobě z Panny Marie, a proto ani sv. Jan Křtitel zde není předchůdcem pravého Mesiáše a Marie, Matky Boží. Tyto postavy v *soudobém koránu* ztratily jakýkoli křesťanský význam; jsou *dokonce pravým opakem křesťanství*, které je náboženstvím božství Ježíše Krista. Pokud tedy rabín přechází k protiútokům, pak jen proto, aby odpověděl na námitky, které křesťané Mekky vznášeli proti jeho apoštolátu, když ze své strany hlásali ukřižovaného Krista, „*pohanům pošetilost a Židům pohoršení*“.

Je tudíž nevyšší čas přestat s „ekumenickým“ představováním *soudobého koránu* jako knihy, mající křesťanství v hluboké úctě! Příslušné pasáže koránu nepocházejí od „Alláha“ a jeho „proroka“ Mohameda, nýbrž od rabína z Mekky, tedy nástupce těch, kteří našeho Pána Ježíše Krista ukřižovali!

„*Apoštolář islámu*“ sice mluví o sv. Janu Křtiteli³⁶ (ale naprosto bez souvislosti s Ježíšem, jehož předchůdcem přece byl!) jako o jednom z nesčetných divů, které Jahve na Izraeli způsobil, ale je v tom podání osobností Staré smlouvy, která nemá nic společného s Novou a věčnou smlouvou. Stejně tak ani Nejsvětější Panna nemá v „*islámu*“³⁷ nic společného s Pannou Marií, Matkou Boží, a v případě sv. Jana Křtitele přesazuje rabín Svatou Pannu svévolně do Staré smlouvy a ignoruje jakýkoli její vztah k Nové a věčné smlouvě. – Nicméně stále znovu bohužel narážíme na synkretismem ochořelé křesťany, kteří chtějí za každou cenu vidět v „koránu“ mariánskou úctu a zbožnost, jež však neexistuje nikde jinde než v jejich fantazii! Tak například (podle rabína) má být Nejsvětější Panna sestrou Mojžíše a Árona, kteří žili 1 201 let před Matkou Boží.³⁸ „*Ó sestro Áronova, tvůj otec nebyl žádným nedůstojným člověkem a tvá matka nebyla nevěstka.*“ (!!) A potom se konečně přechází k Ježíšovi, tomuto „kamenu úrazu“. Pseudokorán se snaží zcela odstranit jeho božskou osobu, která je v něm v dvojí přirozenosti – božské od *věčnosti* a lidské, přijaté v lůně Nejsvětější Panny. Pro rabína je ovšem Ježíš pouze židovským prorokem a bylo by rouhání nazývat jej Bohem... A jak víme z evangelia, jednou už kdosi křičel „rouhání“, když Ježíš sám potvrdil, že je Bohem – byl to Kaifáš, židovský velekněz! A pseudokorán jmenovitě varuje před tímto (podle něj nebezpečně bludným) učením, představujícím Ježíše Krista jako Boha: „*Jahve seslal Mojžíšovi na zem spis, aby varoval ty, kdo říkají: ‚Bůh jej přijal za svého syna‘... Jak nestvůrné je slovo, vycházející z jejich úst; neříkají nic než lži.*“³⁹ A dále: „*Vpravdě nepřijal jej Jahve ani za svého společníka, ani syna.*“⁴⁰ – Pro soudobý korán je tedy Ježíš

³⁶ Súra 19, 1-15

³⁷ Súra 19, 16-21

³⁸ Súra 19, 29.

³⁹ Súra 18, 3-4.

⁴⁰ Súra 72, 3.

pouhým služebníkem *Jahveho*, dobrým prorokem, ale v žádném případě s Otcem sounpodstatnějším Synem Božím.

Ostatní autority

Existují rovněž i jiné autority, které by mohly být uvedeny jako prubířský kámen závěrů P. Théryho. Zde jsou alespoň některé z nich.

Podle Edouarda Pertuse měl Mohamed v Mekce početné kontakty s judaizovanými křesťany, což by bylo vysvětlení falešných interpretací křesťanství koránem jako např. Nestoriem hlášané popírání božství Ježíše Krista a bohorodičovství Panny Marie.⁴¹

Také židovský historik Bernard Lazare tvrdí, že „Mohamed byl sycen židovským duchem“.⁴² – Pojetí jednoho z nejuznávanějších soudobých islamologů Bernarda Lewise (rovněž Žida) je následující: „Židé, včetně konvertitů ke křesťanství, zůstali orientálci: v konfliktu o východní otázku byli na straně Asie proti Evropě, islámského světa proti světu křesťanskému. *Přátelství mezi Židy a muslimany bylo předvídatelnou skutečností...* Po několik století, samozřejmě v minulosti více než dnes [po vzniku státu Izrael], dávali *najevo živé sympatie pro muslimany*. Společný nepřítel je nejsilnějším pojátkem přátelství, a *od chvíle, kdy se křesťané stali nepřáteli jak muslimanů, tak i Židů, uzavřely oba národy jistý druh spolku...* V čase křížáckých tažení byli Židé spojenci muslimanů a pomáhali jim v obraně před křesťanskou invazí... a ve Španělsku byli rovněž tak Židé věrní spojenci a přátelé Maurů proti křesťanskému obyvatelstvu země.“

„V muslimanském Španělsku se Židé těšili dobrému zacházení a později našli útočiště v muslimanském Turecku. ... V islámu není nic srovnatelného... se specificky proti Židům zaměřenou nenávistí křesťanského světa. ... Dalo by se právem mluvit... o *židovsko-islámské tradici* vzhledem k tomu, že *muslimanské náboženství... je úzce spojeno se svými židovskými praotci*.“⁴³

Žádnému pozornému čtenáři koránu nemůže zůstat skryt jasný vliv judaismu. Ohledně interpretace tohoto vlivu existují rozdílná vysvětlení: Jsou zde autoři (jako P. Théry), kteří v judaismu spatřují jedinou hnací sílu islámu, najdou se i jiní (např. Pertus), kdo vidí vedle židovských ještě i jisté nestoriánské nebo křesťansko-judaizované vlivy, byť i poměrně slabší. Prokázanou věcí však každopádně zůstává vztah příčiny a účinku mezi postbiblickým židovstvím a islámem, protože antitrinitářské či Kristovo božství popírající hereze (jako např. nestoriánství) byly tak jako tak judaismem vždy a dalekosáhle podněcovány.⁴⁴ Tentýž Pertus navíc uznává, že „korán je hluboce prostoupen judaismem, byť i ne jím inspirován“.⁴⁵ – Proto by nás

⁴¹ Srv. E. Pertus, na cit. místě.

⁴² B. Lazare, *L'Antisémitisme*, Documents et témoignages, 1969, str. 51.

⁴³ B. Lewis, *La rinascita Islamica*, Il Mulino, Bologna 1991, str. 187-205.

⁴⁴ Srv. J. Meinvielle, *Dalla Cabala al progressismo*, Řím 1989.

⁴⁵ E. Pertus, cit. místo str. 26.

také neměla příliš překvapit slova šefa palestinské PLO Jásira Arafata: „*Judaismus je součástí mého náboženství*“⁴⁶ a dále „*přejeme si mír s našimi židovskými bratry*“.⁴⁷ – René Sirat, prezident evropských rabínů, kdysi také potvrdil existenci pouta, které váže judaismus s islámem, stejně jako protiklad, který existuje mezi Izraelem a římsko-katolickou Církví. Bývalý velkorabín Francie a současný předseda stálé rady Konference evropských rabínů časopisu „30 dní“ řekl: „Přál bych si, aby byla možná tatáž kvalita dialogu s křesťany všech konfesí jako s muslimy. *S těmi posledními nemáme my Židé žádné teologické spory, protože ti si nenárokují [jako křesťané] být skutečným ‚Izraelem‘. Pro muslimy jsme... lid knihy a následkem toho bude dialog s nimi mnohem snadnější.*“⁴⁸

„Židovská polemika,“ píše Messori, „je přesvědčena, že *evangelium samo o sobě* (se svými aférami utrpení a smrti Ježíše vinou sanhedrinu) představuje neustálý zdroj protižidovského nepřátelství. Řečeno tvrdě otevřenými slovy jednoho židovského autora: ‚Pokud někdo nahlíží zprávu evangelia o utrpení Ježíše jako historickou skutečnost, bude to pro nás vždy nebezpečné.‘“

„Naproti tomu islamismus není Židy považován za *tak nebezpečný*, a zdá se být pravděpodobné, že konflikt mezi Davidovou hvězdou a muslimským půlměsícem lze přičíst na vrub pouze *konkrétním historickým okolnostem.*“⁴⁹

„V minulosti existovalo dokonce i úzké propojení mezi islámem a judaismem s protikřesťanským cílem: Islám se zde [v Izraeli] držel s aktivní podporou a uprostřed radostného jásotu těch samých Židů, kteří se nyní... snaží proti němu vystupovat s ozbrojeným násilím.“

Mohamed zemřel roku 632. Arabským pouštním hordám stačilo něco málo přes dvacet let, aby dorazily do západní Evropy... Bezpříkladně bleskové vítězství, které je vysvětlitelné pouze tehdy, *uvědomíme-li si roli, jakou při tom sehrály židovské obce.* Je historickou skutečností, že z nenávisti ke křesťanství *utvořili Židé ‚pátou kolonu‘ ve prospěch muslimů.* To není žádná legenda, nýbrž skutečnost, doložená i v arabských kronikách. Pomoc Židů zacházela i tak daleko, že [muslimské] obléhatele upozorňovali na slabá místa obrany nebo jim dokonce i přímo vydávali klíče od měst. Je rovněž známou skutečností, že příchod arabské jízdy byl vždy Židy nadšeně vítán. Jak píše Daniel-Rops, *Židé vždy s radostí zajišťovali proviant muslimským dobyvatelům... V době agrese stáli Židé pokaždé na straně útočníka.*“⁵⁰

Již r. 1833 vydal židovský vědec Abraham Geiger proslulou knihu „Co převzal Mohamed ze židovství?“, v níž důkladně prostudoval vliv pokřesťanského židovského náboženství na islamismus, jasně ukázal na starozákonní a rabínské prvky

⁴⁶ Interview s Arafatem v: *La Stampa* (Turín), 15. 9. 1993.

⁴⁷ *L'Osservatore Romano*, 21. 8. 1994, str. 2.

⁴⁸ *30 JOURS (30 dní)*, únor 1994, str. 10.

⁴⁹ V. Messori, *Pensare la Storia*, Ed. Paoline, Milán 1992, str. 624.

⁵⁰ Tamtéž, str. 117 ad.

v raných islámských textech a došel pak k závěru, že jde o významný židovský přínos islámu.⁵¹

Toto první vědecké pojednání, která předešlo podobnou práci P. Théryho o dobřích sto třicet let, bylo následováno mnoha dalšími. „Jistí autoři dospěli k hypotéze, že Mohamed měl židovské učitele nebo vychovatele, kteří mu předali základní prvky svého náboženství.“⁵² – Tytéž názory sdíleli dokonce proslulý skotský arabista Richard Bell i proslulý švédský vědec Tor Andrae, profesor srovnávací teologie. „V poslednější době se objevila nová srovnání na téma... židovských vlivů. Na židovský původ jistých islámských idejí poukázali jako první židovští učenci, ponejvíce rabíni... Teprve nedávno dílo dvou mladých vědců... ukázalo ve zcela novém světle historické vztahy mezi judaismem a islámem. Podle nich role judaismu v islámu byla něčím mnohem důležitějším než pouhým ‚příspěvkem‘ nebo ‚vlivem‘. Práce zmíněných vědců, která líčí islám jako jistý druh odchylky... od židovství,⁵³ vyvolala bouřlivé kontroverze.“⁵⁴

Bernard Lewis, jeden z nejznámějších soudobých orientalistů,⁵⁵ cituje rovněž autora jménem Hanna Zakarias (pseudonym P. Théryho) jako „známého dominikánského učenec“.⁵⁶ Je jistě zajímavé narazit právě v Lewisově knize⁵⁷ znovu na *podobnost* mezi judaismem a islámem, stejně jako na *protiklad* judaismu a křesťanství. „Zatímco Židé uznávali islám za monoteistické náboženství stejného druhu jako svoje vlastní, měli (společně s musulmany) silné pochybnosti o křesťanství... Bylo méně závažné přísahat, že Mohamed je prorok Boží, nežli tvrdit, že Ježíš je synem Boha... Ohledně předpisů o jídle jsou si judaismus s islámem podobné v téže míře, v jaké je křesťanství odlišné.“⁵⁸

Problémem vztahu mezi judaismem a islámem se již dříve zabýval také Shelom Goitein, emeritní profesor hebrejské univerzity v Jeruzalémě a v současnosti člen „Institute for Advanced Study“ v Princetonu, který ujišťuje: „Medína... poskytovala přístřeší skupině Židů, která byla tak velká, že se podle jejího příkladu mohli Arabové připravit na přijetí monoteistického náboženství.“⁵⁹

Medína, nejdůležitější středisko Mohamedovy činnosti, byla původně sídlem židovských *kohanim* (kněží). „Výmluvné svědectví o judaistickém charakteru židovských obcí v Arábii... nacházíme v samotném koránu, který se soustavně odvolává

⁵¹ A. Geiger, *Was hat Mohammed aus dem Judethume aufgenommen?*, Bonn 1833, nové vyd. Lipsko 1902.

⁵² B. Lewis, *Gli Ebrei nel mondo Islamico*, Sansoni, Florencie 1991, str. 72.

⁵³ P. Crone / M. Cook, *Magarism: the Making of the Islamic World*, Cambridge 1977.

⁵⁴ B. Lewis, cit. místo str. 73.

⁵⁵ Je profesorem historie Středního východu na americké Princetonské univerzitě.

⁵⁶ B. Lewis, cit. místo str. 204.

⁵⁷ Tamtéž, str. 82-86.

⁵⁸ Tamtéž, str. 87 ad. K danému tématu viz také: S. W. Baron, *Social and Religious History of the Jesus*, New York 1952; E. I. J. Rosenthal, *Judaism and Islam*, Londýn 1961; A. I. Katsh, *Judaism in Islam*, New York 1962; S. D. Goitein, *Studies in Islamic History and Institutions*, Leyden 1966; M. R. Cohen, *The Jewish self-Government in Medieval Egypt*, Princeton 1980.

⁵⁹ S. D. Goitein, *Ebrei e Arabi nella storia*, Jouvence, Řím 1980, str. 59.

na jejich rabíny. Korán mnohokrát rovněž naráží na sobotu jako den odpočinku i na judaistické posty a ostatní zákony... o nichž se dočítáme v talmudu.⁶⁰

Korán říká,⁶¹ že *jednou přijde vzkříšení*, a tento verš recitují Židé třikrát denně, jak dále upozorňuje citovaný vědec.

„A konečně ve svaté knize islámu nelze přehlédnout židovské ‚midrashim‘, které se v současné židovské literatuře už neobjevují... Proto také narážíme v islámu na pasáže, kde jsou Židé vychvalováni, protože světi šábes, nebo jim zase z opačného důvodu činí výtky, že jej nedodrží. Zápisy takového druhu mohou pocházet pouze ze židovského pramene.“⁶²

Goitein si pak klade otázku, jaké náboženství posloužilo Mohamedovi za bezprostřední vzor resp. kdo byli jeho učitelé, protože islám mnohokrát naráží na osoby, které proroka instruovaly.

Odpověď může znít na tři různé způsoby.

První teze tvrdí, že korán obsahuje množství materiálu, který možno odvodit jak z judaistických, tak i z křesťanských pramenů. Avšak (podle druhé teze) to, co Mohamed říká o Kristovi a křesťanství, jednoduše nelze přiřadit k žádné z tehdejších křesťanských konfesí, čímž by případná křesťanská předloha islámu byla vyloučena. A konečně (třetí teze) zde možná existuje ještě další, ústní podání gnosticko-esoterického ražení, které mohlo Mohameda ovlivňovat, něco na způsob křesťanského gnosticizmu, který by byl jako parazitní antitradice odvoditelný z nečisté židovské kabbaly.

Takto opravdu zní Harnackova teze. Podle ní „je islám přepracováním židovského náboženství na arabské půdě, přičemž mohl doznat úprav a změn prostřednictvím gnosticko-judaistického křesťanství“.⁶³

Podle Goiteina je však tato teze neudržitelná, protože Mohamedovo zvěstování nevykazuje ani jedinou gnostickou ideu, a ukazuje náboženskou pozici, která se výrazně liší od esoterických kruhů.

Druhá teze se zdá vylučovat už sama sebou, a nezbývá tedy než při hledání původu islámu sledovat i nadále židovskou stopu.

Goitein tvrdí, že „Mohamed v posledním období své činnosti v Medině byl *silně ovlivňován myšlením a způsobem života Židů... Mohamedova spiritualita s jeho nezvratným monoteismem [ovšem cíleně antitrinitářsky vykládaným] vykazovala hodně z ducha judaismu... Hypotéza, podle níž byl Mohamed v začátcích své činnosti proroka inspirován křesťany..., mezi nimi i židokřesťany, je rovněž neudržitelná vzhledem k jednoduché skutečnosti, že tam nenacházíme odvolání na postavu (a dokonce ani na jméno) Ježíše Krista... Budí to dojem, že Mohamed se zabýval specifickým studiem křesťanských dogmat až v mnohem pozdější fázi své činnosti.“⁶⁴*

⁶⁰ Tamtéž, str. 63.

⁶¹ Súra 16, 77.

⁶² S. D. Goitein, cit. místo str. 65

⁶³ *Dogmengeschichte*, díl. II, str. 553-557.

⁶⁴ Goitein, cit. místo str. 68 ad.

Dominující postava islámu, Mojžíš, je zde uvedena více než stokrát, zatímco o Ježíšovi jsou pouze čtyři zmínky. Nadto i samotné Mojžíšovy osudy procházejí průběžně doslova celým koránem a nejsou omezeny na zvláštní kapitolu. Židovské kruhy, které Mohameda inspirovaly, nemohly tedy být žádnou židokřesťanskou nebo ebionitskou sektou, protože *korán vykazuje velice blízkou příbuznost s talmudskou literaturou*.

Proto zní Goiteinovo řešení položené otázky o judaisticko-talmudském vlivu na islám takto: „Vítězná bitva, kterou Mohamed tak slavně a snadno vybojoval se svými arabskými spoluobčany, byla svedena již o několik století dříve na pahorcích Judeje. *Skutečné hodnoty víry v jednoho Boha dospěly k Mohamedovi* (jak ostatně sám neustále dokazuje) *prostřednictvím Izraele*.“⁶⁵

Judaismus je stejně jako islám náboženstvím „halachy“, tj. katalogu předpisů, které *podrobně* upravují všechny životní úkony. „Vzmemeli v úvahu všechno již řečené,“ shrnuje Goitein a potvrzuje tak současně rezultat P. Théryho, „dojdeme k závěru, že *vliv judaismu na původní islám musel být značný, ne-li přímo rozhodující*.“⁶⁶

O vztahu mezi islámem a judaismem psal velice poučně i jiný proslulý historik a publicista Paul Johnson: „... V počátcích jinověreckého hnutí se islám nacházel uprostřed judaismu, od něhož se pak vzdálil natolik, že se stal zvláštním náboženstvím... Židovská přítomnost v Arábii sahá hodně daleko do minulosti. ... V prvních dobách křesťanství se judaismus šířil ze severní Arábie a některé kmeny se jako celek požidovštily. Existují důkazy, že v 7. století kvetlo v okolí Mediny židovské básnictví, a je dokonce možné, že zde tou dobou byl i Židy ovládaný stát. Podle arabských pramenů bylo v Medině a okolí na dvacet kmenů židovských. ... Vliv křesťanství, které v jeho očích [Mohamedových] nemohlo vypadat jinak než přísně monoteistické, byl ještě velice slabý. ... Mohamedovým cílem patrně bylo odstranit u pouštních arabských kmenů pohanský polyteismus tím, že jim zprostředkuje etický hebrejský monoteismus v řeči, které rozumějí a v pojmech, přiměřeným jejich mravům a zvykům. Akceptoval tedy Boha Hebrejů a jejich proroků..., přičemž korán byl arabskou náhradou za bibli. Vytváření samostatného náboženství Mohamedem začalo poté, co si uvědomil, že medínští Židé nikdy nepřijmou jeho svévolně utvořenou arabskou verzi judaismu.“⁶⁷

Lea Sestrieriová je v podstatě téhož názoru ohledně židovského původu islámu i „zlomu“, který později přišel: „Kontaktem se Židy... nabyli Arabové jistých vědomostí o monoteistických myšlenkách. Není divu, že v určitou chvíli potom jeden z nich... uslyšel hlas jediného Boha. Je velmi pravděpodobné, že Arabové dospěli ze svého počátečního modlářství až k odporu k modloslužbě právě stykem se Židy, kteří mezi nimi po staletí žili... Jádrem Mohamedova učení lze v zásadě shrnout do tří bodů: víra v Boha, v anděly a v Písmo. K tomu je možno ještě připojit modlitbu, almužny, posty a pouť do Mekky. Každý z těchto bodů má vztah k židovskému ná-

⁶⁵ Tamtéž, str. 74.

⁶⁶ Tamtéž, str. 76.

⁶⁷ P. Johnson, *Storia degli ebrei*, Longanesi, Milano 1987, str. 186 ad.

boženství a židovské praxi, včetně myšlenky závazné pouti (u níž došlo jen ke změně místa).⁶⁸

Lea Sestrieriová si pak klade otázku, jak došlo k roztržce mezi judaisty a islámisty, kteří se ještě dnes označují za bratrance (viz výše), a odpovídá na ni takto: „Roztržka mezi judaismem a křesťanstvím byla dána... christologickým charakterem Ježíše [a jeho božstvím!]... Avšak v Mohamedově hlásání víry není žádné učení, které by představovalo skutečnou roztržku s judaismem.“⁶⁹

Zde je tedy ve stručnosti vyloženo, co se snažíme dokázat: **Mezi křesťanstvím a hebraismem je kontradiktorický protiklad teologické povahy.** Pro křesťanství je Ježíš Bohem, pro judaismus Bohem není! Naproti tomu mezi islámem a judaismem neexistuje žádný protiklad teologického druhu, zatímco je zde kontradiktorický protiklad mezi křesťanstvím a islámem ohledně dvou hlavních tajemství víry: Trojjedinosti Boží, vtělení, utrpení a smrt skutečného Boha a skutečného člověka Ježíše Krista.

Podle Sestrieriové došlo k roztržce mezi judaismem a islámem z charakterových nebo osobních důvodů, „což pro osobnost jako Mohamed, poznamenanou pocitem převahy a tradiční nedůvěry k Židům... bylo více než dostatečným důvodem k takové roztržce. Z toho můžeme soudit, že rozkol mezi hebraismem a islamismem je pouze částečně religiozní. Byl v zásadě výsledkem snahy o převahu islámu“.⁷⁰

Další vynikající vědec, Günter Stemberger, charakterizuje závislost islámu na judaismu těmito slovy: „Zpočátku hebraismus islám... silně ovlivňoval, zvláště když následně zase sám podléhal jeho plodnému vlivu... Dokonalé politicko-kulturní milieu islámu značně přispělo k rozšíření rabínského judaismu.“⁷¹ – Autor pak uvádí podrobnosti na důkaz rabínského vlivu na Mohameda: „Židovské obce existovaly v Arábii již dávno před Mohamedem a vyvíjely silnou misionářskou činnost... tím měl Mohamed možnost stýkat se s nimi a poznat jejich tradici. ... *Své učení založil dalekosáhle na biblicko-hebrejské tradici...* Je zde velký počet *elementů*, které pojí *korán* a pozdější islámské myšlenkové bohatství se *židovskou tradicí*.“⁷²

Potom vypočítává jednotlivé styčné body mezi islámem a judaismem: víru, náboženské zákony a ústní historickou tradici. Avšak zdálo se mu vhodné trochu zmírnit předpisy o jídle. Mohamed sice v zásadě převzal judaismu známé zákazy, ale v poněkud menším počtu. Každopádně „je muslimům dovoleno jíst maso zvířat, poražených Židy“.⁷³

Další autor, Verminjon, odpovídá na Sestrieriovou výše položenou otázku po příčině roztržky mezi judaismem a islámem paralelou s Lutherem: „Luther... se spolčil se Židy a byl jimi podporován, ale jakmile byl oheň hereze založen, stáhli se zpět. Kvůli tomuto obratu je pak Luther napadnul ve spisu *O Židech a jejich lžích...* Rabín Camerini přiznává, že reformace svými vnitřními boji (což bylo judaismem

⁶⁸ L. Sestrieri, *Gli Ebrei nella storia di tre millenni*, Carucci, Řím 1980, str. 92-95.

⁶⁹ Tamtéž, str. 95.

⁷⁰ Tamtéž, str. 94 ad.

⁷¹ G. Stemberger, *Il Giudaismo classico*, Città nuova, Řím 1991, str. 228.

⁷² Tamtéž, str. 288 ad.

⁷³ Tamtéž, str. 290.

zamýšleno) znamená období klidu v antisemitských útocích... Lze z toho právem odvozovat, že rovněž původ mohamedánství je poznamenán zásahem synagogy. Zpočátku Židé pomáhali Mohamedovi radou a zlatem; když se však *nové náboženství rozšířilo, našli cestu, jak se nenápadně stáhnout*. A byl to skutečně fanatismus hrstky Židů v Medině, který položil základy politicko-náboženské moci islámu. Je to tím opodstatněnější tvrzení, víme-li, *jaký mimořádný zájem má judaismus na vzájemném boji ,gójů'*, kteří se tak snadněji nechají přivést na jiné myšlenky.⁷⁴

Mohamedův rozchod s judaismem

Židé v Medině

„Když dva arabské kmeny Aus a Khazradj pronikly až k oáze Jathrib⁷⁵ [kolem r. 620 před Kr.], našli již město obsazené židovskými kmeny, a tím byli donuceni svěřit se pod jejich dozor a do jejich péče...

„V ústním podání se zachovala tato tři jména židovských kmenů: ‚Banu Qurayza‘, ‚Banu an-Nadir‘ a třetí ‚Banu Qaynuqa‘... Vezmeme-li v úvahu, že v Medině byl také značný počet Židů, kteří nenáleželi k žádnému z uvedených kmenů, lze mít za to, že... hebrejské obyvatelstvo tvořilo se vším všudy 10 tisíc osob.“⁷⁶

Mohamedovo sblížení s medínskými Židy

Podle Johana Boumana, docenta islamologie v Bejrútu a profesora církevních dějin v Marburgu, se Mohamed s Židy sblížoval se zcela konkrétními záměry.

„Po přibližně dvanácti letech hlásání nové víry v Mekce se přesvědčil o tom, že jeho zvěstování nebylo ničím jiným než židovským... a dále, že byl Bohem vyvolen k tomu, aby je Arabům podával jim srozumitelnou arabštinou.“⁷⁷ Přesto však podle téhož autora již tehdy existovala určitá trhlina ve vztahu Mohameda a Židů, která později měla vést až k roztržce a tragédii... „Na jedné straně Mohamed během prvních let v Medině potřeboval morální a náboženskou podporu Židů, na druhé straně ovšem na nich neměl nějaký zvláštní zájem, nýbrž mu šlo o Arabů a boj proti jejich modlářství... Mohamed sice převzal některé židovské náboženské praktiky, ty však neodstranily stávající dvojakost a kolísavost. ... Modlitební praxe Židů... sobotní klid, začínající pátečním večerem. Již dlouho před hedžrou⁷⁸ se Mohamed snažil přizpůsobit islámské praktiky zbožnosti židovskému vzoru. ... Avšak i zde stojíme před jistou dvojnácností: Mohamed dílem následoval hebrejskou tradici, ale částečně ji také dal nový obsah tím, že ji přizpůsobil arabskému chápání věci.

⁷⁴ Verminjon, *Le forze occulte che manovrano il mondo*, Řím 1977, str. 64 ad.

⁷⁵ Původní název pozdější Mediny.

⁷⁶ J. Bouman, *Il Corano e gli Ebrei*, Queriniana, Brescia 1992, str. 73 ad.

⁷⁷ Tamtéž, str. 75.

⁷⁸ Také psáno ‚hidžra‘, je označením pro Mohamedův odchod z Mekky do Medina roku 622; jde o začátek islámského letopočtu.

Nejen v Mekce, ale později i v Medině považoval Mohamed hebraismus za náboženství s islámem úzce propojené, a medínské Židy za spolehlivé spojence v boji s modláři.⁷⁹

Mohamed si vždy podržel své „arabské já“, což ospravedlňovalo jistou dvojnárodnost v jeho vztazích se Židovstvem a postupně vedlo až k roztržce,⁸⁰ a to z etnických resp. národnostních důvodů, ne však náboženských, podobně jako se od katolického náboženství oddělily národní církve (gallikánská, anglikánská) z příčin hlavně národnostních resp. politických.

Vstříc roztržce

„Dnes už není možné blíže zjistit, z jakých důvodů se Mohamed vzepřel Židům... Přesto však lze v koránu medínské periody na něco narazit...“⁸¹

Každopádně lze konstatovat, že se Mohamed vyučil svému náboženství v židovské škole, že měl v úmyslu se s Židy spojit v boji proti modlářství (přičemž si vždy podržel svou arabskou identitu), a že vzhledem k etnicky motivovanému odmítání Židů („kteří nechtěli uznat, že Mohamed je prorok“)⁸² se nakonec svým mistrům vzepřel. „*Arabský* prorok, který pomohl *Arabům* k obdivuhodnému mocenskému postavení, zcela jistě neodpovídal židovským představám očekávaného mesiáše. – Etnické cíle Mohameda nebyly slučitelné s cíli židovskými.“

Mohamed proti Židům

Muslimové vyhráli bitvu u Badry (v roce 2 hedžry) a Mohamed byl přesvědčen, že s jeho lidem byl Bůh; v důsledku toho „považoval čas za zralý k tomu, aby se třásl stále obtížnější jho Židů“.⁸³ – Ti totiž, jak už řečeno, nechtěli akceptovat *božské poslání Arabů*.

„Po rozchodu s Židy se dokonce uvolnilo i pojítko s judaismem; historické centrum zjevení bylo přeneseno z Jeruzaléma do Mekky. Tím také začala perioda *arabizace* islámu... který tak našel své geografické centrum... v srdci Arábie.“⁸⁴

Profesor Sergio Noja, velký italský islamista, se k tomuto bodu vyjadřuje podobně: „Počáteční postoj Mohameda vůči Židům se vyznačoval velkou a upřímnou otevřeností; právě to také vysvětluje jeho pozdější zatrpkllost a podrážděnou reakci. ... A skutečně, když se vzdal Jeruzaléma jako místa směřování modliteb, stal se objektem jízlivého posměchu Židů: ‚Mohamed a jeho souputníci ani nevěděli, kde leží ‚*giblah*‘ [zmíněné místo orientování modliteb], dokud jsme je správně nenasměrovali? ... Muž, který po léta v Mekce snášel posměch [Arabů], nemohl už překonat, že není dobře přijímán ani Židy. ... Znamením roztržky byla právě zmíněná záměna ‚*giblahu*‘. Za nový směr modliteb byla určena ‚*ka’ba*‘.“⁸⁵

⁷⁹ J. Bouman, cit. místo str. 75-78.

⁸⁰ Srv. tamtéž, str. 80.

⁸¹ Tamtéž, str. 84.

⁸² Tamtéž, str. 85.

⁸³ Tamtéž, str. 89.

⁸⁴ Tamtéž, str. 102 ad.

⁸⁵ S. Noja, *Maometto profeta dell’Islam*, Mondadori, Milán 1974, str. 210-217.

Podle všeho řečeného tedy můžeme plným právem konstatovat, že je-li **marxismus laicizovanou verzí talmudského judaismu, představuje islamismus zjednodušenou a proti křesťanství vyzbrojenou ruku judaismu**. Je vlastní povaze islámu, že chce svůj půlměsíc šířit mečem, zatímco Církev dovoluje sáhnout po zbrani výhradně k tomu účelu, aby se heretikům zabránilo šířit bludy ve společnosti,⁸⁶ nebo pokud jde o obranu před nespravedlivou agresí útočníka, třeba i nekřtěnce, nad nímž nemá Církev jurisdikci.

„Válka proti nevěřícím je islámem nejpřísněji vštěpovanou svatou povinností... proto nesmí skončit dříve a jinak než podrobením celého světa islámu.“⁸⁷

Je vůbec možné zůstat bez obav tváří v tvář stále více a více zřejmému fenoménu nesčetných milionů muslimů, kteří dnes pronikají do (kdysi) křesťanské Evropy a chtějí ji islamizovat?

Dr. Israël Shahak, prezident izraelské Ligy pro lidská práva a profesor chemie na hebrejské univerzitě v Jeruzalémě, napsal roku 1981 dodatek k jednomu článku s názvem „*Židovské náboženství a jeho postoj k ostatním národům*“.⁸⁸ Zmíněný dodatek přeložil Jacques Monnot do francouzštiny a publikoval jej jako doslov knihy generála Mustafy Tlasse⁸⁹ „*L'Azyme de Sion*“ („*Ferment Sion*“): Dokonce i dr. Shahak připouští, že „islám se těší větší blahovůli [judaistického právního systému] nežli křesťanství“.⁹⁰ – „*Judaismus*,“ vysvětluje Shahak, „*je prosycen hluboce zakoreněnou nenávistí vůči křesťanství*... Ta se traduje již od doby, kdy bylo ještě křesťanství slabé. ... Zmíněný postoj... se zakládá na dvou hlavních elementech: předně je to nenávist a rouhání vůči Ježíšovi... a dále jde o teologické důvody, podle nichž [v rabínském učení] patří křesťanství k modlářským náboženstvím. To všechno je kvůli křesťanskému dogmatu o Nejsvětější Trojici... Naproti tomu postoj judaismu k islámu je poměrně vlídnější... Proto také na rozdíl od Nového zákona není korán proklínán a pálen. Není sice ctěn tak, jako ctí islámské zákony tóru, ale jedná se s ním jako s každou jinou knihou. Velká část rabínských autorit uznává, že islám není modlářský.“⁹¹

Podle R. A. Rosemberga „je islám židovství duchovně blíže nežli klasickému křesťanství. Učí nekompromisní monoteismus a zavrhuje ve svých svatostáncích obrazy lidí a zvířat. Jeho vyznavači praktikují obřízku a nepožívají vepřové maso. Jeho náboženskými autoritami nejsou kněží, vykonávající posvátné rity, nýbrž znalci svatých zákonů jako rabíni. Mohamed byl mimořádně ovlivněn Židy, které poznal ve svém rodném městě Mekce. V první katechesi vybízel stoupence obracet se při modlitbě k Jeruzalému stejně tak, jako to dělají Židé. Chtěl, aby sedmý den klidu šábes a den pokání⁹² začínaly jako roční půst a den smíření. Tyto praktiky však

⁸⁶ ...protože šíření hereze zabíjí ducha, což je horší zločin než vražda (srv. *Sodalitium* č. 5, ital. vyd., str. 14-23).

⁸⁷ Verminjon, cit. místo str. 94. Srv. k tomu také: R. Barkai, *Chrétiens, musulmans et juifs dans l'Espagne médiévale*, éd. du Cerf, Paříž 1994.

⁸⁸ V: *Khamsin* č. 9, 1981, Ithaca Press, Londýn.

⁸⁹ První franc. vyd. 1990, Damašek, str. 303-365.

⁹⁰ Tamtéž, str. 328.

⁹¹ Tamtéž, str. 362-365.

⁹² Tj. židovský *Jom Kippur*.

změnil toho dne, když se Židé vzepřeli uznat jej za posledního proroka, za nástupce proroků Izraele a Ježíše, kteří – jak tvrdil – mu připravili cestu.“⁹³

Současný vztah mezi palestinským světem a státem Izrael

V této studii jsme projednávali otázku historického původu islámu za základě hodnověrných a doložených vědeckých výsledků. Co se týče aktuálních vztahů mezi Palestinou a státem Izrael, to už je jiná záležitost.

Je tedy jisté, že vztah mezi judaismem a islámem vyplývá v *podstatných věcech* z původu a účinků. V *nepodstatných záležitostech* (důsledkem historických okolností, které vedou k násilnému obsazování palestinského území) je mezi islámem a Izraelem konfliktní situace. Ta ovšem rozhodně nespočívá na náboženských důvodech (protože islám je výplodem talmudského Židovstva), nýbrž má více či méně nahodilé příčiny politicko-vojenského charakteru.⁹⁴ Osobně se domnívám, že islámský svět nahlíží na židovský imperialismus (uskutečňující nový světový řád) jako na něco „per accidens et non per se“,⁹⁵ (jak by řekli scholastici). Na arabské reakce vůči státu Izrael nesmí být pohlíženo jako na cosi *podstatného* a dobrého *samo o sobě*, a už vůbec to není důvod k nějakému objímání se s islámem! Ve skutečnosti se totiž *jedná pouze o boj Palestiny proti Izraeli a nikoli o boj islámu proti judaismu!* A bylo by pro křesťany přímo osudné zapomenout (jak kdysi řekl Jocelyne Khoueiry, velitel libanonských křesťanských milicí, že „křesťanský Libanon byl obětován pro uspokojení Sýrie a Izraele [muslimů a Židů]... Libanon tíží tři břemena: prvním byla Sýrie se svými plány... Druhé představuje integralismus islámských národů, zvláště Íránu a Saudské Arábie. A konečně je zde nebezpečí skrze Izrael, který se snaží rozdrobit Libanon na tolik nepatrných státeků, kolik je tam různých náboženství. Kromě toho se nesmí zapomínat, že USA a Izrael uzavřely mezinárodní pakt... jehož cílem bylo vyřešit palestinskou otázku na útraty libanonských křesťanů. Palestinci nemají vlast? Pak se jí stane Libanon. A křesťané? Ti se mohou vystěhovat třeba do USA...“⁹⁶

*Judaismus a islám jsou vždy (i dnes) připraveny kdykoli se vzájemně spojit, jde-li o zničení křesťanství! Z toho důvodu nás židozedenářská infiltrace do nitra římskokatolické Církve a judaizace křesťanského prostředí nesmí uspat, nýbrž naopak posílit v přesvědčení, že **jediným a pravým protijedem vůči talmudskému judaismu***

⁹³ R. A. Rosenberg, *L'Ebraismo. Storia, pratica, fede*, Mondadori, Milán 1995, str. 84 ad.

⁹⁴ *Il Giornale* (Miláno) z 12. 11. 1994 přinesl na str. 15 interview s Mahmudem El Adharem, jedním z nesporných vůdců hnutí *Hamas* v Gaze, kde můžeme číst: „Židé jako takoví pro nás *musulmany* nikdy *nepředstavovali žádný problém*. Vždy jsme je přijímali, když je Evropané zavírali i když se jich zbavovali. Začali jsme s tím už před pěti sty lety, když je Španělé začali vyhánět ze své říše.“ A sám Arafat nedávno prohlásil: „Chceme žít v míru s *našimi židovskými bratřenci*“ (*L'Osservatore Romano*, 21. 8. 1994, str. 2).

⁹⁵ „Náhodné, nikoli jsoucí samo sebou“.

⁹⁶ J. Khoueiry, v: *Missioni della Consolata*, srpen 1993, str. 26 ad.

není půlměsíc (který postupuje ve stínu Davidovy hvězdy a momentálně je s ní v neshodě), *nýbrž jedině a výhradně Kříž našeho Pána Ježíše!*

* * *